

Bohoslužby v Zábřehu 11.května 2014

J 10, 1-10

Milé sestry, milí bratři, Ježíš často používal různých příkladů ze života, aby přiblížil četným posluchačům, co myslí svými výroky, kam je chce dovést ve svém učení o Bohu. Je to skvělý způsob, jak ukázat Boží záměr s člověkem a přiblížit lidem věci, které jim poněkud nesrozumitelně podávají učitelé Zákona Mojžíšova. Trochu tedy překvapí Janova poznámka, že posluchači nepochopili, co tím chtěl říct. Že by ta slova byla tak jasná? Tedy tak jasná, že se v nich nedá najít nic skrytého, hlubšího? Každý přeci chápe, jaký je rozdíl mezi pastýřem a zlodějem, mezi tím, kdo přichází aby vedl k životu a tím, kdo přichází, aby nepečoval, ale loupil. Ovce jsou možná hloupé, ale poznají, kde je bezpečí a kde jim jde o život. Proč to tedy Ježíš říká? Jaký to má smysl?

Myslím, že jsou to důležitá slova a také důležitá poznámka. Vždyť my často slyšíme kolem sebe věci, které se nám zdají být jasné a zřetelné a tak o nich potom už moc nepřemýšlíme. Třeba u toho Ježíše je docela důležité, v jaké ta slova znějí souvislosti. Předchází totiž příběh, ve kterém byl uzdraven slepý člověk a farizeové místo radosti nad zázračným uzdravením, zasypaly toho člověka obviněními z hříchu a podvodu. Proto se Ježíš opírá do toho, že ne každý, kdo přichází k ovčím a mluví k nim, je ten, který je vede k životu. Ne každý je skutečný pastýř, kterému jde o svěřené ovce. Jsou mnozí, který jde spíš o vlastní život a prospěch. A to jsou právě oni lupiči. Problém je v tom, že na první pohled to tak nemusí vypadat, nemusí to člověku docházet, že ten, který se tváří jako pastýř, vlastně pastýřem vůbec není. Proto Ježíš není zpočátku pochopen. Spojitost s těmi, kdo lid doposud vedli a určovali směr jeho života je patrná až tehdy, když Ježíš naplno řekne, že on je těmi dveřmi, kterými se vchází, on je ten který přichází dát život. Je to právě Ježíšův hlas, který zní nejen známě, ale vede k pastvě pro život.

Když se nad slovy dnešního evangelia člověk zamyslí, znějí hodně tvrdě a je v nich něco, co se může přičít naší přirozené tolerantnosti a skromnosti. Zkrátka Ježíš zde dost ostře mluví o tom, že každý, kdo doposud přicházel, byl zloděj. Byl ten, který chtěl z ovčí něco mít. Není to tvrdé třeba vůči prorokům, kteří poctivě tlumočili Boží vůli a ještě za to trpěli? Myslím, že je dobré si uvědomit, že Ježíš nemluví o prorocích. Mluví o pastýřích, o těch, kteří působí. V jeho době už dlouho žádný prorok nevstoupil, nepočítáme-li Jana Křtitele. Proroci nebyli v pravém slova smyslu pastýři, tedy ti, kteří se starají o svěřené stádce. Pastýři i v jejich dobách byli spíše kněží, králové, starší lidu. A to je stejné i v době Ježíšově. Pastýři jsou ti, kdo mají nad druhými

bdít, mají usměrňovat jejich cestu životem, ukazovat k Bohu a posilovat v následování jeho cesty. Problém je v tom, že pastýři Ježíšovy doby to tak nedělají. Nemyslí na ovce, ale myslí na sebe. Stávají se pastýři kvůli sobě a nikoliv kvůli těm, které mají vést. To je samozřejmě docela problém, protože pokud někdo nemyslí na ovce, ale myslí jen na sebe, pak uteče, když jde zde nějaký problém, v případě nebezpečí se nebjí za ovce, ale sám za sebe. I na to Ježíš poukazuje, nejen slovy, ale svým příběhem. Vždyť jaká je reakce vůdců lidu na jeho působení? Mají strach. Na jednu stranu se jim nelíbí římská okupace, na stranu druhou se bojí, že by přijetím Ježíše mohli vyvolat nějakou akci okupantů a ohrožit národ. Pod tím „ohrožit národ“ rozumějme „své postavení“. Ježíš místo takových úvah přijímá cestu kříže. Obětuje sám sebe místo toho, aby hledal cestu záchrany. Při volbě toho, kdo ukazuje k životu je tedy zřejmé, koho si vybrat.

V textu najdeme jednu takovou zvláštnost. Ježíš mluví o pastýřích a zlodějích. Mluví o tom, že ovce jsou za ním, mluví o tom, že kdo vchází dveřmi je pastýř. A pak řekne, že on je těmi dveřmi. Nedává to zprvu moc smysl. Je tedy pastýř, nebo je dveřmi? Nemůže být tím, kdo vchází a zároveň tím, kudy se vchází. To je přeci blbost. Ovšem ne tak docela. Je jeden způsob, kterým se to dá vysvětlit. A myslím, že právě k tomuto způsobu Ježíš ukazuje. Jde o pastýře, o ty, kteří mají být správci Božího lidu, mají vést k životu. Bránou k životu je Ježíš, není možné jinou cestou dojít spásy. Krásně je to vidět na událostech, které byly popsány v prvním čtení. Petr kázal o Ježíši a lidé se obraceli, přijímali křest a získávali tak odpuštění hříchů a možnost vydat se na cestu života. Důležité bylo právě ale to, že slyšeli slovo o Ježíši, slyšeli něco, čeho se mohli zachytit a slyšeli to skrze Petra. Nemluvil přímo Ježíš a přesto jakoby slyšeli jeho hlas. Petr Ježíše v ledaščem připomínal, minimálně v tom, jak mnoho se jeho slovo lišilo od mnoha slov, která slýchávali od svých učitelů Zákona. Petr nemluvil sám za sebe, ale mluvil to, co mu bylo dáno Duchem svatým. Mluvil jako nástroj Boží. A v tom se podobal Ježíši a odlišoval od jeho předchůdců. Ježíš je skutečný pastýř, jsme jeho ovce, jdeme za ním. Ale on zde není přítomen pořád, tak jako tomu bylo před dvěma tisíci lety. Dal církvi svého svatého Ducha a skrze něj je přítomen. Působí v těch, které si povolává. A právě v tom se stává dveřmi.

K lidem v dnešní době přichází mnoho učitelů života. Tržiště možností, jak přistoupit k životu, jakým směrem se vydat je mnoho. Je mnoho těch, které můžeme následovat. I když se nám to možná nebude moc líbit, stále se hodně podobáme těm ovcím. Nedokážeme jít sami, vždy následujeme nějakého toho pastýře, nějaký vzor, který nás osloví, jeho hlas si nás získá a my se důvěřivě vydáváme za ním. Kam nás vede vlastně nevíme, jenom zkrátka věříme, že je to cesta, která bude příjemná a výhodná. Často se tak necháme vést spíše zlodějem než pastýřem. Není v našich silách rozpoznávat, který hlas je dobrý a který zlý, jinak než skrze Ježíše. Tady je důležité to, že se stává dveřmi do ovčince. Není jen v roli toho, skrze kterého přicházíme my ke spase, ale je také ten, skrze kterého k nám přicházejí skuteční pastýři. Jak už jsem zmínil, Petr dokázal oslovit dav právě proto, že nemluvil za sebe ale mluvil za Ježíše. A tak se i mnozí další pastýři dají poznat právě podle toho, že nemluví a nejednají za sebe, ale v jejich jednání je možné vidět působení Ježíšovo. Přicházet skrze Ježíše je asi zvláštní obrat, ale je v něm nejlépe vyjádřeno, jak poznat dobrého pastýře. Kam ukazuje, co vidíme za jeho slovy

a činy? Vidíme Ježíše? Pokud ano, je to v pořádku, pokud ne, je třeba být na pozoru, aby se spíš nejednalo o nějakého toho zloděje, který chce spíše ukrást naši svobodu než nám ji dát a přivést k prameni života.

Tato dnešní třetí neděle po Velikonocích má takové výjimečné poslání. Vyzývá nás k modlitbám za povolání k duchovnímu stavu. Možná to moc někdy neřešíme, že vlastně je důležité, aby ve společenství byli lidé povolání k oddané službě Bohu, pastýři, kteří budou ukazovat a ostatní také povzbuzovat k cestě za Kristem. Potřebujeme lidi, kteří nepovedou podle své moudrosti, ale budou nástroji v rukou Páně. Taková povolání přicházejí ale právě tehdy, když se za ně modlíme, když na našich srdcích leží, aby se dílo Páně šířilo nejen mezi zdmi našich kostelů a modliteben, ale i v našem světě. Je potřebné se modlit za to, aby v církvi byli služebníci, kteří budou právě takoví, jak Ježíš vykreslil, budou jeho, budou přicházet skrze něj do stáda, které zde Ježíš shromažďuje. Vždyť je potřeba si přiznat, že mnohdy nám právě duchovní ve vedení církevního života chybí. Kde není nástroj Ježíšův, tak začíná být dílo až příliš lidské, trpí až příliš lidskými starostmi a slabostmi. Z toho je pak už jen kousek k tomu používat místo dveří škrábání se přes ohradu, hledání vlastního prospěchu tam, kde má být oslaven Bůh.

Být pastýřem není lidské rozhodnutí, ale dar Boží milosti. Velice úzce tento dar souvisí nejen se společenstvím sboru, ale také se společenstvím rodiny. Tam cesta víry většinou začíná. Rodiče se tak stávají pro děti prvními svědky víry a těmi, kdo je vedou na cestu života. A tak i zde je třeba pamatovat v modlitbách na povolání k tomu, aby rodiče dokázali být jakýmsi duchovními svým dětem, těmi, v kom nejen uslyší o Ježíši, ale uslyší i samotného Ježíše. Modlitby jsou potřeba, protože je to nesmírně těžké, zejména dnes, vydržet jako nástroj Boží, jako služebník Ježíšův, pastýř, který přichází Ježíšem jako dveřmi ke svému stádu. Důležité je vědět, že Bůh nám zde dává své zaslíbení, že se o takové pastýře postará. Vždyť jemu samotnému na tomto díle záleží. Proto se nemusíme děsit toho, jak veliký úkol nás čeká. Být jeho hlasem je na prvním místě být vůbec celý jeho. Když se takto člověk odevzdá, těch dalších věcí už se nemusí nějak lekat, přijde to vše samo. Mysleme proto na následování Ježíšova hlasu, očekávejme na jeho dar a v modlitbách mu předkládejme, aby jeho dílo mělo vždy dost ochotných služebníků.

Pane Ježíši, jsi pastýřem našeho stáda, chceme tvůj hlas nejen slyšet, ale i následovat. Dej našim společenstvím pastýře, kteří půjdou za tebou, kteří odevzdají svůj život tvému dílu. I nás všechny tak ved', abychom se ti cele vydávali a byli těmi co tvými dveřmi přicházejí a zvou ke spáse.

Neděle 11.května 2014

Napsal uživatel Vlastislav Stejskal

Pondělí, 29 Zář 2014 08:56 - Aktualizováno Pondělí, 29 Zář 2014 08:57

Amen.